Skyld deri? Ligger Fejlen til hende selv, eller er den Grundvold, hun har søgt Fodfæste paa, kun en Indbildning, et tomt Rum? Og hvor synker hun da hen? *Dette* har Forf. ikke kunnet sige os Besked om; at hun lader Esther dø af et Hjærteslag, er en Nødhjælp, man ikke skulde tro, hun behøvede at gribe til. Men naar man har taget sig i den Skuffelse, de sidste Par Sider volder en, begynder man uvilkaarlig at læse Bogen forfra for at glæde sig ved det meget ypperlige, den indeholder. „Agnete" viste os, at Aage Vang kunde fortælle; „I Brændingen" viser, at hun *har noget at fortælle os*, og der er langt flere, end Forf. ved af, der længes efter at høre mere fra hende.

Men fra den officielle Kritiks Side fik den en ganske anden Modtagelse end dens Forgænger. Alle Bogens gode Egenskaber var overfor den ikke nok til at bøde paa det utilgivelige, at Forf. havde ladet sin Heltinde gribes af en religiøs Bevægelse, og tage den alvorlig. I den Anledning faldt Recensenterne over hende som en Flok gamle Tanter, naar en ung Pige i fordums Dage oplod sin Mund om andet end Pynt og Veninder. „Hvad er det for nogen Nykker? Lad os bare være fri for den Slags! Du bliver saamænd aldrig vel set af Mandfolkene, hvis du lader dig forlyde med saadan noget, min Pige! Nej, gaa du i Køkkenet og tag dig noget nyttigt for, saa skal de forfløjne Idéer nok faa Ben at gaa paa" — saadan vilde det have lydt i gamle Dage, nu hed det: „Gjør dygtig Gymnastik og tag Styrtebade!"

Hvad nu? Kunde Aage Vang taale en saadan Dravat og endda styre videre, holdende den Kaas, hun havde valgt? Det skulde altsaa hendes næste Bog give Svaret paa.

Et Par Aar lod den vente paa sig, men nu i Vinter kom „Tre Sind". Det er tre Mennesker, en Fader og hans to Børn, hvis „Sind" afmales for os. Det kan ikke nægtes, at Forf. i en enkelt Retning er gaaet frem. I hendes forrige Bog var det ofte, som om hun havde sit Æmne for nær og derfor ikke altid kunde overse og beherske det. „Tre Sind" har ikke den Fejl; Forf. har sit Æmne tilstrækkeligt paa Afstand, men derfor gaar det os heller ikke til Hjærte. Tilsyneladende er Æmnet stort nok, det er intet mindre end Elskov mellem Broder og Søster; men i Grunden — er et Stof da af større Vigtighed for os, fordi det sjælden forekommer i Livet? Er ikke det,